

Publicerad 2020-07-05 15:04 av Black raven

Rävkungens krona

Hon sprudlar. Han också. Men inte som hon.

Sångsvanarna och dess urdruckna regn.

När de frusna milslånga sagor tar slut.

Berättelsen lever vidare i korallernas loggbok.

Små korta konstpauser och spänningen tunn som rävkungens krona av rosenblad.

Väggkantens lupiner, så självklart iögonfallande vackra i sitt pastellfärgade hav.

Kronhjorten stilig som om han var av opal.

Årsringar av tiden som gått fjärlens vingslag sveper över trädets jadegröna blad som hålls upp av grenar av bärnsten som letar sig högt mot himlen.

Nattens utsträckta arm låter mig somna tryggt hos henne.

Jag sluter mina ögon.

Men inte hon. Hon lämnar mig inte förrän Gryningen löser av henne.

Då, först då. Återförenas hon med nattens alla stjärnor.

Trygghet jag nu kan finna i mig själv. Min egna oas jag plockar stjärnfall och midnatts drömmar. Om jag vill och behöver.

Mitt hjärta bär min sorg.

Mitt hjärta bär min glädje.

Mitt hjärta bär min kärlek.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Black raven med Poeter.se id #97486 innehar upphovsrätten